

Saturday 15 Nov.
Vooruit Ghent

EASTERN DAZE

EASTERN DAZE

THE AVANT-GUARDIAN III

1

MASTER MUSICIANS OF JAJOUKA
RAZEN

PELT
TOAD

NORBERTO LOBO
JOSHUA ABRAMS

New website online — www.kraak.net

KRAAK & VOORUIT

TICKETS

Due to limited capacity of the Domzaal,
only 200 day tickets available. Be quick!
Day tickets € 25 (presale) / € 30 (at the door)
Evening tickets € 17 (presale) / € 20 (at the door)

SCHEDULE

Doors Domzaal 15:30
Doors Balzaal 20:00
WHERE
Kunstencentrum VOORUIT
Sint-Pietersnieuwstraat 23
9000 Gent

The Eastern Daze festival is a collaborative effort between record label / concert organisers / KRAAK and the Ghent based Art Centre Vooruit. With Eastern Daze we aim to make a connection between ethnic folk traditions and the contemporary underground music scene.

The six acts on the festival all take ancient genres like Old European music, Indian Raga's, Fado, Appalachian folk, African Gnawa, Moroccan Sufi music and inject those with healthy doses of DIY noise, free jazz and drones. Eastern Daze is a 21st look into the age old tradition of trance music.

THE AVANT-GUARDIAN III

A workingman is pulling cables from the ground to put them back in a little further. I'm sitting on a balcony in a Polish seaside resort, waiting for the sun to appear from under the clouds. When it's warm enough I'll go swimming in the Baltic Sea. Meanwhile I'm researching the line-up for the Eastern Daze festival. Surfing the internet, I realize that every sign I send across, is transformed in 0-1, producing a constant repetition of two signs. These signs are transmitted; maybe through the wires the man is still pulling and pushing into the ground. The internet is a drone that's surrounding us day and night. From this drone another one starts humming, a drone that is rooted in a fascination for the Other. The Other can be represented by Indian raga, a heavily distorted punk song blasting through the speakers in a grim bar, a performance of Berber musicians in the desert, a book where all the e's are left out, an abstract painting, a haphazardous meeting with a stranger while travelling, but it is none of this and all of this. It is recognition and a confrontation with the unknown at the same time. The drone transcends as energy, the point of recognition, travels through time and space. We get to know the Other, learn to understand as we listen and grasp the uniqueness of what it is telling us. The Other becomes part of our inner world of imagination. It is at this point that you'll want to share. Listen to this record, check that movie, go see that exhibition, let's bring these guys to Europe to play. A generosity you're about to witness at Eastern Daze. A fascination for the Other is what brings you there, is what brings me to the Baltic Sea. Under the balcony, cars are driving by at a rapid pace. The guy downstairs spits into the manhole. The sun is shining, I must go and swim.

[Claire Stragier]

01

EDITO AVANT-GUARDIAN
Een veel-belovende, exotische naam voor een nieuw festival dat KRAAK samen met Vooruit op poten zet. Op het programma: zes transglobale acts die hun heil zochten in oude Europese tradities, etnische muziek of in oer-oude trance.

Over transglobalisme gesproken, het ontging u waarschijnlijk niet dat we anno 2014 in een transcontinentaal dorp leven. Misschien herinnert u zich dat een vriendenkring ooit bestond uit meisjes en jongens die in een straal van 15 km rondom de kerktoeren woonden. Nieuwe muziek werd door je vrienden getapet en (illegaal) geruild voor een andere tape, arm- en span-diensten of goedkope weed. Nieuwe muziek sijpelde traag een kleine wereld binnen via de beperkte cd-collectie in de lokale bibliotheek of via de lokale platenboer—die zich liet irriteren door een freak die elke avond na school 20 cd's beluisterde, zonder er één aan te schaffen. Een uitstapje naar de stad was een grote gebeur-

tenis, zuurgespaard zakgeld werd snel opgesoupeerd aan niet-vele cd's, de kopieën ervan circuleerden als harde valuta op de speelplaats. Soms besloten vrienden uit liefde voor muziek zelf een band op te richten. Verder dan het lokale jeugdhuis kwamen ze vaak niet. Veel talent ging verloren tussen de plooiën van de lokale geschiedenis.

Fast forward naar 2014: iedereen kluistert zich aan haar of zijn laptop of iDinges, geniale toestellen, perfect afgestemd om nieuwe muziek te delen met honderden facebook-vrienden. Met een klik deel je Thaise popmuziek uit de jaren 70, woestijnmuziek van Toea-regrebellen, Oekraïense black metal of Iraanse LGBT-hiphop met je *peers*—even divers qua nationaliteit. Een lokaal post-punkbandje lijkt even exotisch als vijf rebellen met een vedel in het Tora Bora-gebergte. De wereld is een speelplein, je bezoekt even snel een oude vriend in Brooklyn als je ouders in je geboortedorp. Verveling krijgt geen schijn van kans door een ongebreidelde input via je newsfeed.

Samen met de steeds kleiner wordende wereld, greipt echter een verlangen naar traagheid, echtheid en authenticiteit. In de leegte die paradoxaal ontstaat door verdigting, is 'authenticiteit' snel in de mond genomen. Ik geef het toe, zelf zondig ik regelmatig. Vaak in de context van obscure muziek—niet toevallig vaak trance-inducerend en slecht opgenomen. Muziek die niet zelden geproduceerd wordt door kleine, gesloten, passiegedreven niches, die het epicentrum zijn van hun 15 km-radius, obscure krochten ter wereld.

Een inter-persoonlijk, digitaal net van eigentijdse archeologen verbinden continenten. Ze borstelen, met passie, geduld en zorg laag per laag weg en laten ons toe tot de schoonheid die authentieke muzikanten maken. Echte muziek, die een rechtstreekse functie lijkt te hebben binnen een letterlijk en figuurlijk dorp. Zo kunnen we de heavy drones van Pelt beluisteren, die beïnvloed werden door Indiase raga's. Of naar trance-sufisten die de traditie sinds millennia van generatie op generatie

EASTERN DAZE

2

EDITO AVANT-GUARDIAN
EMAILS INSTEAD OF POSTCARDS RAZEN
NORBERTO LOBO
SPACING OUT IN A TIMELESS SETTING ON A HILLTOP NEAR THE RIF MOUNTAINS / THE MASTER MUSICIANS OF JOUJOUKA FESTIVAL
TOAD
JOSHUA ABRAMS

02

doorgaven. Dankzij hen vonden we een Portugese gitarist die een hoogst eigen variant op folklore verzint. Of oefenen we geduld uit voor de langverwachte LP van twee Brusselaars die elkaar vonden in oude en avant-garde klassiek, en in de nood om spirituele urgentie te injecteren in muziek. We kijken rusteloos uit naar een free-jazzier die losbreekt uit het formalistische notengeneuk van zijn peers. Of we bewieroken Fransozen die Occidentaalse dansfestijnen opnieuw de wereld injagen.

Kortom, dankzij het wereldwijde web begeisteren muzikanten ons die elk binnen hun klein dorp eerlijke muziek maken, en zich laten inspirerend door andere gesloten *peer groups*. Echter, een vreemd mechanisme in de hersenen verkleurt het verleden tot echter, authentieker en directer. De destijds veel beperktere communicatiemiddelen, en afgebleekte foto's zijn de ideale voedingsbodem om het spook van authenticiteit op te roepen... Is er echt zoveel veranderd, is het verleden zo veel 'authentieker'? Toegegeven, als overtuigings-

argument is 'authenticiteit' een *unique selling point*. Het bekt makkelijk, het lijkt trefend te verwoorden waarom je bepaalde muziek raakt. Het lijkt de perfecte verantwoording om een plaat grijs te draaien van slecht opgenomen, met primitieve instrumenten gespeelde liederen van een Berber in het Atlasgebergte.

Misschien leven we enerzijds nog steeds in die 15 km-radius, de filters zorgen ervoor dat je leeft in een virtuele bel waarin je newsfeeds voornamelijk gevuld worden met updates van je vrienden die om de hoek wonen. Anderzijds... voor het internet werd het transglobale net geweven door vuistdikke catalogi van obscure labels en de bestellingen die ze ontlokten en de door de post ondersteunde ruilhandel. Niets nieuw onder de zon, wist een profeet 900 jaar voor Christus al.

Authenticiteit is een hol begrip die duidt op het verlangen naar directheid, en meer zegt over de onmogelijkheid ervan, dan over de muziek. Het lijkt een anti-kapitalistische term die paradoxaal als ultiem

verkoopsargument gebruikt wordt. We verwarren ons verlangen naar het authentiek te vaak met een onderliggend, reëler verlangen naar diepte, devotie, direct contact, misschien zelfs naar spiritualiteit. Door de veelheid vergeten we wel eens dat we evenveel voldoening halen uit met een oude neger een sigaret delen en over Bob Marley te babbelen dan 5 uur links te checken. We vergeten rituelen en traagheid te cultiveren, te zinken in de nutteloze herhaling van het nietsdoen—in het Turks heb je het mooie woord 'keyif'.

Een geluk dat er zotten bestaan die door hun dorpsmuziek ons daarop blijven wijzen. Een geluk dat de wereld een dorp is gebleven, met diep verbonden 15 km-radiussen. Dat die krochten een plek krijgen op Eastern Daze, een festival met de slogan 'the burning bliss of eternal trance'—waarover ook weer een boom valt op te zetten. Geen tijd daarvoor, ik moet op een bank tussen twee oude turken zitten. Thee drinken, keuvelen over niets, vogels tellen, zoiets.

[Niels Latomme]

EMAILS INSTEAD OF POSTCARDS: MIKE GANGLOFF OVER AUTHENTICITEIT IN EEN DIGITALE WERELD EN DE MUZIKALE ZOEKTOCHT VAN PELT

Met bands zoals The Black Twig Pickers, Spiral Joy Band en Meitheal, aangevuld met solowerk, al dan niet in duo met zijn vrouw Cara, bouwt Mike Gangloff aan een tijdloos muzikaal universum op basis van folk, drones en psychedelica. In 1993 stond hij aan de basis van Pelt, één van de centrale gasten op het Eastern Daze festival.

“Het is eenvoudiger om een tamera-sample uit je telefoon te toveren dan om het echte instrument te vinden en het vervolgens minutieus te stemmen. Maakt dit de muziek slechter?” vraagt Mike gekscherend. Uiteraard is dit zo. Maar er is iets te zeggen voor het idee dat als alles gemakkelijker beschikbaar wordt, het moeilijker wordt om nieuwe muzikale wegen te ontdekken.

“Authenticiteit is de boeman van de moderne tijd, is het niet?” meent Mike. Hij houdt wel van het idee dat er een subcultuur zou bestaan van ‘authentieke’ bands in een bredere wereld van veronderstelde ‘valse’ bands maar de werkelijkheid is veel eenvoudiger. Elke muzikant heeft immers de missie om te spelen wat hij of zij het sterkst voelt en vervolgens is het aan de luisteraar om de resultaten te beoordelen, en te luisteren dus, of te kiezen om dit niet te doen. Is authentieke muziek gelijk aan de terugkeer naar etnische invloeden waarmee iets nieuws wordt gedaan, dus als een vorm van toegevoegde waarde? “Vanuit mijn persoonlijk standpunt geef ik je gelijk. Ik ben geïnteresseerd in echo's tussen verschillende vormen van muziek, in een soort van culturele vererb, en de muziek die ik het echtst vind, bevat deze karakteristieken. Maar er is veel muziek die niet teruggaat op iets wat ik herken of goed vind. Ik heb er geen probleem mee om te zeggen dat ik dat niet goed vind, maar zou die muziek in dat geval niet als niet-authentieke muziek durven definiëren.”

Er is absoluut een link tussen lichamelijke en authenticiteit. “Er is muziek om met laptops, samplers en digitale whatever's te maken, daar ga ik niet over discussiëren. Mijn eigen voorkeur gaat uit naar de interactie tussen lichaam en instrument, tussen vingers, hout, draad en haar. Dit geeft textuur en individualiteit aan geluid. Ook al houd ik

EASTERN DAZE

3

THE AVANT-GUARDIAN III

Of uit het vernemen van geruchten over Jandek via Charalambides. Of uit het beluisteren van het werk van Keiji Haino, the Dead C, Sun City Girls en de Master Musicians of Jajouka. Apocalypse Across the Sky is zeker honderden keren gespeeld in het huis waar Mike en Jack (Rose) een tijdje een kamer deelden. Patrick (Best) woonde aan de overkant van de straat en hing vaak bij hen rond om de geluiden in zich op te nemen. Als de band op tour was, bezochten ze aan de lopende band platenwinkels om op zoek te gaan naar voor hen onbekende platen. “Er waren altijd bepaalde bands: enkel willekeurige release van Borbetomagus of Albert Ayler. De box van live Dead tapes die Bill Kellum ons gaf. De MC5-tapes van Mikel Dimmick, waar we steeds weer naar teruggrepen of om er uren over te praten.”

“Apocalypse Across the Sky was voor mij één van de belangrijkste platen toen ik mijn muzikale voelsprietten begon uit te steken en in aanraking kwam met muziek waarvan ik het bestaan tot op dat moment niet vermoedde. We beschouwden de muziek van de Master Musicians of Jajouka als een set van heel lange overlappende loops waarbij alles live door een tamelijk uitgebreid gezelschap werd gespeeld. Dit leek een interessantere aanpak dan gewoon tapes of elektronica te gebruiken om tot die resultaten te komen. Wellicht is dit geen accurate beschrijving van hoe hun muziek tot stand komt maar dit idee hield ons destijds wel bezig. Samen met de Bismillah Khan-tape die Jack vond tijdens één van zijn bezoeken aan Jason Bill en Tom & Christina Carter in Houston was het Jajouka die Jack en mij ertoe dreef om een tijdje shehnai te bespelen. We probeerden zeker niet om de muziek van de Master Musicians of Jajouka te kopiëren maar waren helemaal weg van die typische geluiden die eigen zijn aan dubbele rietblazers, bepaalde elektrische gitaargeluiden uit een opgeblazen buizenversterker of scratchy vioolspel dat bijna op taal lijkt, that just grabs me by the... astrocytes, I guess. It just did it for us.”

“Met Pelt volgden we geluiden die ons aanspraken en gaandeweg leerden we als band om die ook zelf te maken en, wat nog belangrijker is, om ermee een taal te creëren die we met de band proberen te spreken. We zijn nog ver verwijderd van het einddoel van dit proces. Ik hoop dat we lang genoeg kunnen overleven om daar te geraken maar rea-

ander voorbeeld zijn Arabische trouwfeesten, waar een schalmespieler continu speelt. Voorlopig onderzoeken we die

piste nog, rituelen zijn namelijk zeer complex. (BA) Hiervoor interviewden we mensen. De primaire voor-

ziek, de context achterwege te laten, en oude muziek bloedelooos na te spelen. Die had toen een functie binnen een ritueel, zoals bijvoorbeeld een meiboomplanting. Wanneer rituelen verdwijnen, verliest dat soort muziek haar relevantie. (BA) De titel van onze nieuwe plaat verwijst hiernaar. We projecteren een fictief hologram van het verleden op het nu, met oude instrumenten en een oeroude beleving. Om, zoals gezegd, een antwoord te bieden aan een nood aan spiritualiteit.

Trance is sterk gekoppeld aan de beleving van tijd. De Westerse tijdsnotie muteert. Is dit zo in Razen? (BA) Zeker, en niet enkel live. Bij een vinylplaat weet je als luisteraar nooit exact hoelang een track duurt, en op welk punt je zit. Een tijdsverwarring treedt op. (KD) De concertsetting vandaag heeft echter bepaalde praktische beperkingen. Je kan moeilijk een concert van een dag geven. Doedelzakspelers gingen vroeger mee op bedevaart, en speelden van begin tot einde. Een

set, he scorched his way through traditional solo guitar playing by incorporating instrumental fado and American Primitive-style finger picking. Out of the blue, he started to whisper, moan and sing nonsense sounds on top of it, switching between whistling and Mongolian throat singing. It was like he tapped in directly to an unknown ethnic tribe, reverberating their music through his.

Later I discovered that Norberto Lobo is one of the most renowned guitar players in the underground and experimental scene in Lisbon—he released more than 5 solo albums and worked with people like Joao Lobo and Pak Yan Lau. Over a virtual beer, through skype, we spoke with him about his new record (released in November) the importance of Portuguese music and folklore for him.

Hey Norberto, congratulations with your new album. I wondered what the titel *Fornalha* refers to? Thanks man. The record will be released beginning of november. The title has different meanings. One is ‘oven’, or it can be a really hot place. It’s also the name of the village, in the south of Portugal, in the mountains, in the Algarve. I stayed there to record the album. The earlier records were more purely acoustic guitar. Everything is still made with a guitar. I still play the acoustic

Razens queeste naar een oorspronkelijke, oeroude muziekbeleving.

Heren, hoe vullen jullie het begrip ‘authenticiteit’ in en welke rol speelt die in Razen? (Brecht Ameer) Bronnen zijn het begin. Wij zoeken naar bronnen die authentiek voelen, zonder onderscheid te maken of die bron een reële oude bron is, of virtueel oeroud lijkt. (Kim Delcour) De oorspronkelijke spirituele beleving in veel oude of volksmuziek gaat volledig verloren, doordat ze té letterlijk wordt nagespeeld. Wij willen geen oude muziek reproduceren, maar die beleving te laten herleven. We willen het publiek in het Hier en het Nu dwingen. Ik ben ervan overtuigd dat muziek op die manier zonder meer authentiek is. (BA) Wanneer je muziek conserveert, door het letterlijk na te spelen, gaat zeer veel tover verloren. Ik geloof erin dat wanneer je iets nieuw creëert, je veel meer aan bewaring doet. ‘Tover’, of ‘Zauber’ in het Duits, vind ik, in tegenstelling tot het Engelse ‘magic’, een zeer mooi woord.

NORBERTO LOBO

The first time I saw Norberto Lobo playing was almost by accident. Hectoliter asked me to help them out with some musical gear for this Portuguese musician I never heard of. I met on that day a shy, but friendly small guy who blew me away with intense acoustic finger picking. During his

voornamelijk van elektronisch muziek, voor de muziek die ik maak, is de lichamelijke component zeer belangrijk.”

Met de opmars van nieuwe media worden vele facetten van muziek plots alomtegenwoordig. De geïnteresseerde muziekliefhebber kan uit een gigantisch aanbod eenvoudig in de diepte afdalen en er continu op nieuwe ontdekkingen stoten. “Context speelt altijd een bepalende rol. Ooit vergde het meer inspanning om muziek op het spoor te komen die niet mainstream was. Nu is er zoveel online te vinden dat iedereen die geïnteresseerd is er gemakkelijk mee in aanraking kan komen, al is het fascinerend (en zelfs verheugelijk) dat veel materiaal nog steeds niet online te vinden is.” Wordt de underground eerder door Google searches versterkt dan door stapels tijdschriften zoals Forced Exposure of Option? Maken zoekmachines dit tot een ‘above-ground’ beweging? Mike weet het niet, wellicht is het nu gemakkelijker om connecties tussen de verschillende facetten van verborgen muziek te leggen dan weleer. “Emails instead of postcards.”

Smartphones, YouTube en online tentakels hebben die muzikale ontdekkingsreis korter gemaakt. Het is intussen veel gemakkelijker om muzikale ideeën te knippen en te plakken maar misschien is het daardoor moeilijker om in een bepaalde mindset te blijven en je eigen ideeën te ontwikkelen.Toen Pelt drones begon te exploreren, had de band nog nooit van Henry Flynt gehoord. Het moment waarop Donald Miller hen een cassette liet horen van op dat moment de enige beschikbare Flynt-release, was dat een revelatie. Ook La Monte Young was een gekende naam waarvan de band nog geen muziek hoorde. De beschrijvingen van het Theater of Eternal Music, La Monte Youngs drone-collectief, maakten hen benieuwd maar brachten niet echt de levendigheid van de muziek over. Dat was enkele jaren voordat ze iets van Terry Riley te horen kregen. Eigenlijk modderde Pelt maar wat aan, terwijl de band probeerde om muzikale intervallen te beheersen en manieren te zoeken om bepaalde geluiden te maken. Mike meent dat Pelt intussen vertoeft in een muzikale zone die de band de hare kan noemen, “ik hoor tenminste niemand iets gelijkaardigs doen dan Pelt”.

Twintig jaar geleden bestond het onderzoek van Pelt uit het doornemen van literatuur van de hand van Byron Coley.

RAZEN

Folk music has become the new world’s ultimate schizofrenic, and it is brought to you from the heart of Europe, with a bullet... We schrijven nog steeds over het duo Razen—aka antico-multi-instrumentalisten Brecht Ameer en Kim Delcour.

Afgelopen jaar trok het duo op retraite in verschillende kapellen rond het Brusselse waar ze verdiepten zich in de kunst van deep-listening en akoestisch minimalisme. Met vergeten instrumenten als schalmei, kerkorgel, Ondes Martenot, bombus en barokfluit verbasterden ze hedendaags minimalistisch klassiek en Oude Europese volksmuziek. Het resultaat is de dubbel-LP Remote Hologram, die op 15 november verschijnt.

Ik ontmoette met Brecht en Kim in Brasserie Verschueren. Een gesprek dat voelde als sluitstuk van een lang proces om de plaat te realiseren. We spraken over authenticiteit, de trance en hoe die deel uitmaken van

listisch gesproken, en als we toegewijd blijven, is het iets dat we nooit kunnen voltooien.” Hun meest recente wapenfeit Effigy uit 2012 bewijst bijvoorbeeld dat deze zoektocht nog steeds tot absolute parels kan leiden.

Pelts muziek omschrijven is geen sinecure. Mike spendeert naar eigen zeggen veel tijd in het verdedigen van Pelts geluid als muziek zonder ertoe te komen de muziek te beschrijven. Hij doet een poging: “Pelt is voor mij een band van opeenvolgende benaderingen, die altijd tracht om een sonische sculptuur te creëren, een symfonie van het moment, waarbij het proces voor iedereen die het wil horen, zichtbaar is. We proberen ziggurats te bouwen maar de luisteraar moet erbij zijn als we de modderstenen mixen. Het is een geluid dat uit onszelf komt. Het zijn vier mensen die hun uiterste best doen om te spelen wat hun hart en ziel hen vertelt. That reads like a chain of ad slogans, doesn’t it?”

Voor Pelt is het een fantastische ervaring om in een gezelschap van de Master Musicians of Jajouka op het Eastern Daze festival te spelen. “Patrick zei me eerder deze week nog dat we met deze show de cirkel rond maken. Dit doet me denken aan de eerste keer dat ik Richard Bishop live zag spelen, na jaren naar zijn platen geluisterd te hebben: een gevoel dat mijn hoofd net boven mijn wenkbrauwen afgezaagd wordt. Full circle: Time to start spinning anew.”

[Hans Vanderlinden]

waarde voor een ritueel, is dat het publiek deel uitmaakt van de muziek. In een traditionele concertsetting is dit niet mogelijk, omdat de afstand tussen muzikanten en publiek te groot is. *An sich* interesseert het rituele me minder, want er zijn veel muzikanten hiermee bezig. Liever spreek ik over belevenis, want ‘een ritueel’ is te zwaar beladen. (KD) Anderzijds is het niet de bedoeling het publiek gratis te entertainen. We willen hen in een trip onderdompelen. (BA) We zijn stadsjongens met heimwee naar de bron van muziek. Stel je voor dat je voor de eerste keer een fluit hoort. De klank is magisch, bijna bovenwerelds, en tegelijkertijd zeer menselijk. Ik wil die beleving bewaren in een tijd waarin cultuur en muziek alomtegenwoordig is. (KD) In het Westen bestonden ook sjamanen, tovenaars en spirituele leiders, wiens hulp mensen inriepen om genezing af te smeken. Binnen die rituelen fungeerde muziek als een zeer sterke kracht. Die rol voor muziek mis ik. Nog steeds is er nood aan die roes, zie bijvoorbeeld Tomorrowland, of raves. Die *natural high*

is ons doel, maar niet door techno te maken natuurlijk. (BA) Wel door de instrumentkeuze, die dwingt een positie in te nemen. Doedelzakken, schalmeien zijn in vergelijking met pakweg een gitaar, geen eenvoudige instrumenten om naar te luisteren. Of je neemt dat bad en word je ervoor beloond, of neemt het niet. Hun klank is dwingend, waardoor Razentracks nooit behang zijn. Veel muziek die ons aanspreekt, raakt aan die oeroude, dwingende muziekbeleving. Razen probeert een brug te slaan tussen hedendaagse klassieke avant-garde en psychedelische rock. Beiden tappen in op die oeroude muziekbeleving. Klassieke avant-garde verzandt echter vaak in een vormelijke discussie. Veel psychedelische rockacts daarentegen zuigen je mee in een trip, maar schieten te kort op vlak van ideeën, klank en instrumenten. Ze zitten vast in de klassieke basgitaar-drumbezetting en -klank. Razen vermijdt te cerebraal te zijn, een val waar veel avant-garde klassiek in trapt, en het buikgevoel aan te spreken. Tegelijkertijd, in tegenstelling

tot veel rock, kiezen we doelbewust voor oude vergeten instrumenten. We slaan ook een brug tussen een akoestische en elektronische instrumenten. Op de nieuwe plaat combineerden we bijvoorbeeld oude barokfluiten met een ondes martenot.

Restauratie is niet aan de orde?

(BA) Nee, absoluut niet. Razen is een groep in een stad, die leeft en beweegt in de 21ste eeuw. We geven een oeroude beleving een nieuwe plek in deze tijd. Omdat we de nood voelen ze opnieuw te injecteren in de huidige muziek. (KD) Restauratie is niet authentiek, raken met de midelen van nu is belangrijker. Ik mis de diepere inzichten die muziek kan geven. (BA) Ik heb hoge verwachtingen van muziek. Ik maak enerzijds muziek uit bewondering, anderzijds uit frustratie. Muziek lijkt nooit haar volle mogelijkheden te realiseren. Ik beweer niet dat Razen ten volle de kracht van muziek uitbuit, maar we streven er op zijn minst naar. Nog steeds bestaat muziek die drijft op

Carlos has his own universe. People tend to think that it’s traditional Portuguese music, but I think he is like a UFO. He came from a place which was really strong, if you know what I mean.

One of the key ideas of the festival Eastern Daze is to highlight the link between Western underground music and non-western traditional music. Do you see this link in your music?

In my case it’s not really conscious. Ethnic music seems to strike a chord in musicians. I just have to do what comes out naturally. It depends on the context, where you play and who you play with. It has to do with the time I started to listen to music, as a teenager I started to listen to all these different things. Carlos Parades was some sort of guide, amongst a lot of other things. We are just influenced by our surroundings. I am a suburban kid, which makes that I don’t have those roots like for instance Parades had. My roots are in my record player.

Maybe that’s why I’d like to think about your music as imaginary folk music from imaginary landscapes. Does that makes sense to you?

I kind of like the idea of making up countries. I don’t know, but I guess will agree with you.

You work together with a lot of musicians, is the idea of a community of like minded people important to you?

It’s vital, we feed on each other for our music. In Lisbon there is a good community of improvised music. It has also bridges to Brussels.

There is a strong link between Belgium and Portugal. Do you have an idea where it comes from?

For me it’s about the connections with people. For instance Joao Lobo, or giovanno de domenico. I played with them before they moved there. In a more broad sense, Brussels and Lisbon are two cities that has space for weird and interesting music. It attracts. But I don’t know for sure.

Thanks Norberto, looking forward to see you again!

[Niels Latomme]

devotie, op spirituele noodzaak, bijvoorbeeld in veel niet-westerse muziek. Die muziek is een breekijzer om contact met geesten en krachten te maken.

Is ambacht belangrijk?

Hebben jullie een romantisch idee van het kunstenaarschap, of eerder een traditionele opvatting, waarbij een kunstenaar een vakman is die een traditie doorgeeft? (KD) Op technisch vlak willen we de roes, en de trance nastreven door de gelijkzwevende harmonie verlaten, en natuurintervallen te gebruiken.

09

SPACING OUT IN A TIMELESS SETTING ON A HILLTOP NEAR THE RIF MOUNTAINS. THE MASTER MUSICIANS OF JOUJOUKA FESTIVAL 2013

Departure Thu, Jun 13
Royal Air Maroc Flight 683
Takeoff: 1:50p BRU: National
Landing: 3:45p TNG: Boukhalef
Fare code: WOWBM I Boeing 737800

It takes less than 3 hours to get from Brussels to Tangier. Both cities share a people-watching bar named Café Central, where one can observe odd specimens of humanity drift past, hearing strange shouts echo down the alleys while sipping a Ricard or a café Cassis. Tangier is a far cry from Burroughs’ interzone: it’s a hazy city where people consume large quantities of mint, high quality hasjiesj, and peanuts. We quickly adapted to this local diet. Overlooking the strait at Café Hafa, embodying the prosperity and dreams of our homeland Europe, we settled on our plans for the next four days. We’d take the 10:40 train from Tangier to Ksar al el kebir where a petit taxi would spirit us away to the petit hill village of Joujouka. It’s an all-in arrangement wherein forty pale Westerners are accommodated at the Musicians’ homes, awkwardly forcing their hospitable guests to sleep on floors instead of their beds. Delicious dishes are served and shared all day long. The mint tea is abundant and so are the hasjiesj and peanuts. We immediately entered a serene mindset that would only be challenged by the wild transcendental music at night and the droney back-porch folk songs of daytime.

There are plenty of myths surrounding the Moroccan Sufi trance band The Master Musicians of Joujouka. Discovered by Burroughs in the sixties, embraced by Brian Jones who recorded their first album—and thus arguably inventing modern world music—their mysterious fame is rooted in the wave of ethnic explorations of the sixties. There sure are several Moroccan vil-

lages, which host similar tribes, playing similar melodies that echo pagan purity. But they were not discovered and documented by rock stars on 400 microgram acid gel caps. Two Joujouka cousins both claim to be have been tripping with the Brian Jones scene. Both make their claims for authenticity through questionable relics from the sixties: scribbles from Brian Jones, faxes from Timothy Leary or the foreskin of Paul Bowles. So there are Master Musicians of Joujouka and Jajouka. Musically, the bands are very similar. And that should be all that matters.

During the day, the vibe is affable as fellow musicians jam together in the courtyard. Lutes, violin, minimal drumbeats, clapping and chanting transform into meditative freeform freak-outs. The musicians occasionally take a break to sip on fresh mint tea and a sneak a puff off a fresh kif pipe. The mellow improvisations, enhanced by a warm breeze scented with wild flowers whilst sitting around, smoking kif and snorting tobacco, do not disappoint. After sunset, bodies and minds are reinvigorated with huge brass platters of chicken couscous. The scent of alcohol disinfectant used to sterilize our hands before dinner—since listening to Sufi trance on Joujouka's resistant *Escherichia Coli* is far less joyful—are the only reminders of our Western drug of choice. Alcohol is never missed as the music and kif set the scene for a much more introspective and peaceful way of life, spacing out on the timeless setting of a hilltop near the Rif Mountains.

This was the best festival ever.

The festival attracts a herd of heads, freaks and beats tired of our homespun iterations of warcraft and terror where

TOAD

Yann Gourdon, founding member of La Nòvia collective and other collaborative music projects such as Toad, France or La Baracande, is a representative figure in contemporary French music. His practice stems from traditional French instruments and music, especially from the area of Massif Central but also from his interest in drone, circularity and intensity of sound. He plays the hurdy gurdy in an ecstatic way, which inevitably will drag the listener out of his ego. He made some time in his busy schedule to answer some questions regarding his vision and practice.

Could you describe the environment in which you get inspired, live, compose, organize your thoughts? I do not grant myself too much time to rehearse. I build my music on stage, live. I love spontaneity. On the other hand, I live in Puy-en-Velay, a small village in France's Massif Central

and walking in the woods and mountains is very important to me.

In an interview you have mentioned the importance of listening. Is it a daily practice or a state of mind? How do you mentally 'record' what you hear—do you translate it in visual references, you make notations etc?

Listening is indeed something essential but it is definitely an attitude or stance towards my work and everyday life; a listening activity not focused on the sound object but open to all the acoustic phenomena and the various spaces of sound, from source to the internal ear. I like to move my attention towards these new occurring locations of sound when one detaches from its origin. It is impossible to record these phenomena. Above all, it is about an attitude towards listening that requires the listener's concentration beyond his ego. Also, if certain music works directly in this way, it is an attitude that one can grow in every listening contexts, including daily life.

What is the story behind your relationship with the *vielle à roue* (hurdy gurdy)? When did it start and what was so appealing about it?

I started playing the hurdy gurdy at the age of 12. My father is a musician, a fiddler, and therefore I grew up in an enabling environment for discovering and learning how to play it. I was quickly taken up by its rich sound spectrum and omnipresent drone.

When has traditional music caught your attention? Was it a constant presence?

I have played traditional music from the beginning, within the 'néo folk' genre which tends towards a generalization and standardization of traditional French music. Because of this I quickly lost interest and devoted myself to experimental music until I discovered the recordings of Antonin Chabrier, a fiddler from Massif Central, compiled in the 70s. I was struck by the sound's force and energy emerging from that fiddle, dissonant yet full of subtleties. Thus I have become interested in this kind

EASTERN DAZE

8

of music and through this I have met musicians such as Basile Brémaud or Jacques Puech with whom I play today.

You have solo projects but you also play in two bands, Toad with Pierre-Vincent Fortunier and Guilhem Lacroux and France with Jeremie Sauvage and Mathieu Tilly. Tell me what are you investigating in your solo work, your relationship with these trios and how it enriches your sound experience.

As a matter of fact, I have dozens of projects—indeed Toad and France among them, but many other groups emerged from La Nòvia such as Trio Puech Gourdon Brémaud, Le Verdoube (hurdy gurdy duo with Yvan Etienne), La Baracande, Jéricho... There is also a duo with Antez and solo projects. Also, I made autonomous sound devices in exhibition contexts. Each of these projects has its own particularities, from traditional music bands to sound installation, but what characterizes my work as a whole is the con-

stant drone and a radical form of experiencing sound.

I have noticed in some video footages that during your performing with France or Toad, people go totally wild and dance like madmen. Are you aware of the effect you have on your audience during a performance? And if so, does it influence you in some way?

I don't think I am fully aware of the effect my music has on the audience. But I particularly like dance and making

people dance. I also love the moment of equilibrium when there is a flow of energy among musicians and dancers which enables an instant loss of control.

What is the distinction between recorded material and live performance? What happens in both contexts?

I have always preferred live to recording. I see recordings and so the records as archives, like a flattening of music. It reflects only a small part of music. All elements related to a context, instead

JOSHUA ABRAMS

Joshua Abrams is a bass player and composer with over 15 years of experience in Chicago's vibrant avant-garde jazz scene. A few years back Abrams turned to the guembri, a traditional lute-like string instrument mainly found in North and West Africa and played by the Gnawa people. In 2012 he released the stunning album *Representing* on Eremita records, a reissue on cd

soon followed. On this and previous releases he builds on free jazz and interweaves it with African-Arabian traditional folk music. He generates a harsh sounding, repetitive and highly hypnotic sort of music, open-ended but highly trance inducing. Abrams has worked alongside luminaries like Matana Roberts, Henry Grimes and Roscoe Mitchell, Bonnie 'Prince' Billy, Godspeed, You Black Emperor, Jandek, Tortoise and many, many more.

there is only room for dehumanising winners. We encounter a Canadian: John, builder of dream machines, who routinely bursts out in peals of freakish laughter and stays awake during the whole festival. There's David, a 50-something clad in black leather in the midst of trespassing the Moroccan highways that reek of cannabis and fresh watermelons, and who brought along a portable surgeon set that appears to be an early e-cigarette prototype. Louie is a big Stones nerd and general nice guy who constantly scrapes away at the vault of Rolling Stones inspirations for musical parallels. Richie is a journalist and is pretty much continuously very very stoned. It was hard to get to know the musicians themselves though, as they were always smiling silently for lack of better intercontinental conversational devices. That is, until the night our friend Pieter pranked an older tribe member with a Whoopee Cushion fart bag. The Whoopee Cushion was thoroughly examined by all musicians for what seemed like hours until we all exchanged looks and started laughing and howling. Tears streamed down out faces. It was the first time we communicated with the musicians outside their musical realm. Telephone calls were made, a Sufi Moroccan on the phone, speaking fluent Dutch and living as a Joujouka expat in our hometown Ghent.

The festival is a three-day affair and it's only after the sunset on the second day that the whole village and the neighbouring towns flock together to attend the show. Curious youngsters, filled with the soundless daydreams of World of Warcraft, must ponder if they are to be the future bearers of the musician's heritage that has existed for centuries. Young women, laughing timidly at the

EASTERN DAZE, DIFFERENT EYES

THE AVANT-GUARDIAN III

11

EASTERN DAZE

9

THE AVANT-GUARDIAN III

spaced-out Canadian with his Mexican boots and a flashbulb camera, cheer joyfully and proudly at these local prodigal executors of hypnotic tunes.

The Master Musicians change into their djellaba outfits; violins and lutes are traded for supersonic flutes with magical powers, a bonfire is lighted and pipes are supplied with fresh powder. All ready for a three-hour flute set. Magical sounds of the pied pipers guide us to a parallel world. Far East and far out. As the intensity peaks, Boujeloud runs and screams through the crowds. Half goat, half man, a horny beast hitting people with olive branches, challenging our pillar of Western monogamy. Like the pied piper, the Irish troll, and Pan, behold a

descendant of deeply buried mythical spirits. All is dark but for the lightning of the square moon, the bonfire and the bulb flashes and smartphone screens of us foreigners, the lone and true children of the mobile revolution. The band keeps playing faster and wilder and the music transforms into the most brutal and loud techno trance music ever heard, holding within the Western prodigy of the nature spirits. Yep. Best festival ever!

Return Flight Mon, Jun 17
Royal Air Maroc Flight 690 Takeoff:
3:30p TNG: Boukhalef
Landing: 7:20p BRU: National
Fare code: WOWBM I Boeing 737800

[Hendrik Dacquin / Gabriela Gonzalez]

of music, cannot be recorded, and can be found only provided that one has experienced a concert. That doesn't keep me from listening to recordings.

I have noticed that except for using sound amplifiers you don't try to control the sound. Could you tell me more about the freedom you allow the sound and if you do control (manipulate) it from time to time?

What interests me is the process. In implementing the process, one works with an initial idea that will be submitted to transformations induced by the surrounding context (architectural and social) in

which it is generated. That implies allowing the acoustic phenomena to exist. As for my work, some projects are more focused on this idea of process, while others run back and forth between different processes and fixing pre-established musical elements.

How has the La Novia collective influenced you and how is it to take part in such a group?

La Novia was founded in 2009 around Toad. So we had to organize a bit more so we could carry out a new project (which became La Baracande) and to establish Elodie's position, who still works for us. At the same time I met Jacques and Basile and formed the

Duo Puech Gourdon and the Trio Puech Gourdon Brémaud. Soon we have noticed the aesthetic coherence the collective could claim as well within traditional music bands as more experimental projects.

Do you have some future projects?

At the moment, we are working on a new project with La Novia which will be called 'FLUX'. Yvan, Jacques, Basile, Clément and I will be involved in it. It was born from our desire to explore and go deeper into the inherent aesthetic and acoustic similarities between the traditional music of Massif Central and contemporary music. We would want to confront the particular sound register of these two. We will interpret a piece by Phill Niblock, a piece by Catherine Lamb and one of my own with instruments such as cabrette (literally 'little goat', alternately 'musette', a type of bagpipe which appeared in Auvergne, France in the 19th century), chabrette (a type of bagpipe native to the Limousin region of central France) and hurdy gurdy.

[Christina Amelia]

For the Eastern Daze festival he comes over with his band Natural Information Society, which are Chicago improv percussionist Frank Rosaly and Lisa Alvarado on gong and harmonium. Wouter Vanhaelemeesh, the Leopold II of the abused acoustic guitar outlet Urf Lanze questioned him about his deeds and merits.

One of my first and obvious question is how you stumbled upon the guembri?

I first heard the instrument when I was a teenager on a television program called

Night Music. Many years later I found out it was Hassan Hakmoun playing. In my twenties I was drawn back to the instrument hearing Maleem Mahmoud Ghania on Pharoah Sander's beautiful record, *The Trance of the Seven Colors*. Something about the sound of the instrument spoke very directly to me. In 1998 I had a chance to go to Morocco and the guembri helped guide my journey. I had the chance to hear the Gnawa's music in person in Marrakesh, in the Jemaa El Fina, and in Essaouira I got to learn some technique from hanging out with M'allem Najib Soudani.

EASTERN DAZE

10

THE AVANT-GUARDIAN III

Was it easy to incorporate the instrument into your music? It took time. I wanted to find a new context for the instrument that arrived at a similar place in terms of function, but aesthetically had its own distinct approach. I aim to deal with structures that focus on continuance through constant gradual change. First I needed to develop proficiency on the instrument. Eventually I began bringing the instrument into different contexts. The great drummer Hamid Drake has always been a source of encouragement and he asked me to record a duet with Fred Anderson on the record *From the River to the Ocean*. Over time, I started writing music for the instrument and putting together different ensembles to play live. This led to 2010's recording, *Natural Information*.

How do you tune it? I read somewhere that the Gnawa people have very specific tunings that remains a mystery for people outside their community? I tune the instrument to Ab, I've heard traditional music where it is tuned to A or G. Regarding secret tunings, being an outsider I would not know, and if I did I would not say.

One of the key ideas behind the festival is to explore the link between Western underground music and folk traditions all over

the world. For instance: the use of drones, the 'rawness' of sound or the trance inducing element. What is your take on this link. In the West there is sometimes a yearning for more traditional ways since we are so immersed in the ideology of commerce and lean so heavily on science to guide our way. Traditional music sometimes speak to other parts of our selves or other areas of our consciousness. There are many theories. Music's potential to heal is sometimes considered exotic but most lovers of music have experienced some form of joy or relief from sorrow through music at some time in their lives. Perhaps that can be understood as a simple form of healing as well. Attempting to make music that demands concentration and has the potential lift the spirit has been a goal of my practice for many years. In some ways that is what drew me to playing jazz when I was a teenager. Natural Information Society's music is an extension of my experiences with many types of music including jazz and traditional music as well as minimalism (which also draws heavily from traditional musics), krautrock and even hip hop. There is a debt to bridge builders like Don Cherry, Malachi Favors and Hamza El Din, who expanded notions of incorporating the influence and instruments from a foreign place and making something personal with them.

[Wouter Vanhaelemeesh]

IMAGES

- 01 Joris De Rycke
- 02 Pelt (source: Last.fm)
- 03 Norberto Lobo, Fornalha LP (three:four records)
- 04 Razen, at Nest 08.12.12 (photo's: Peter Verdee)
- 05 Pelt, Europe tour 2006
- 06 Norberto Lobo, at Passos Manuel 16.11.12 www.youtube.com/watch?v=Q6Az0QGQsrU
- 07 Razen (source: kraak.net)
- 08 The Master Musicians of Jajouka led by Bachir Attar (source: jajouka.com)
- 09 Joris De Rycke
- 10 The Master Musicians of Joujouka Festival 2013 (Boujeloud ghiata) (shot by Marek Pytel of Reality Films) www.youtube.com/watch?v=ECqzEi7Ghcs
- 11 Claire Stragier
- 12 Yann Gourdon (source: ygourdon.net)
- 13 Joshua Abrams – Rooftop Solo, Joshua Abrams playing guembri on a Chicago rooftop. www.youtube.com/watch?v=qkvPEpQKDow
- 14 Toad, Yann Gourdon, Pierre-Vincent Fortunier, Guilhem Lacroux (source: la-novia.fr)
- 15 Master Musicians of Jajouka, 1980 Tour Ireland from Atlantean. This footage was shot by Bob Quinn for his Atlantean documentary series. www.youtube.com/watch?v=hUPIrVZF9oI&list=UUQ9Oht6h6R_tt2u8bumaeQ
- 16 Joshua Abrams, performed at Lincoln Hall, Chicago, September 29, 2010 www.youtube.com/watch?v=4Yvp93vG-NE
- 17 Tribe Ahl Serif lost Master Musicians of Jajouka film and music from 1972 (source: briongysin.com)
- cover From 'Master Musicians Of Jajouka Make A2 Debut', October 1995

EASTERN DAZE

11

THE AVANT-GUARDIAN III

KRAAK LABEL

K084 2LP
RAZEN REMOTE HOLOGRAM

K083 7"
SLEAFORD MODS JOBSEEKER

K082 LP
LIEVEN MUSIC FROM
MARTENS THE
MOANA GUARDHOUSE

K081 2CS
VARIOUS NAAST DE
ARTISTS KWESTIE:
TWEEDE
BLOEMLEZING DER HEDENDAAGSE
BELGISCHE ATONAALen

K080 LP
MAAN MANIFOLD

K079 CD
RAZEN ROPE HOUSE TEMPER

K078 7"
VARIOUS REALISTIC
ARTISTS PILLOW

K077 LP
PATRICK GELUKKIG ALS
CONRAD.PP IN HET BIJZIJN VAN
EEN VROUW

K076 LP
BEAR BONES, EL
LAY LOW TELONERO

K075* LP
FLORIS CYCLES OF
VANHOOF CONFUSION

K074* CS
FRANCE LIVE AT
KRAAKFESTIVAL 2011

K073* LP
GIRLSEEKER 1-800-GREED

K072* 2X7"
VARIOUS GOD DAMN,
ARTISTS I HATE THE BLUES

K071 CD
KÖHN RANDOM PATTERNS
K071 LP*
KÖHN RANDOM PATTERNS

K070 CD
U.S. GIRLS U.S. GIRLS ON KRAAK
K070 LP
U.S. GIRLS U.S. GIRLS ON KRAAK

K069 LP
GERARD HERMAN FÊTA JUSTICE

K067* CASSETTE
KÖHN ALL IS SEE IS LIGHT

K066 LP
BRIDGET AN INDIFFERENT
HAYDEN OCEAN

K065 7 INCH
VARIOUS ARTISTS MANOEUVERS

K064* LP
IGNATZ SELECTED SONGS

K063* LP
DOLPHINS KE ALE
INTO THE FUTURE KE KUA

K062* 7 INCH
VARIOUS LUNE ATROCE
ARTISTS / SOLEIL AMER

K061* LP
RAZEN RAZEN
/ SHELDON / SHELDON
SIEGEL SIEGEL
SPLIT LP

KED05 LP
THE AFTERNOON THE
SAINTS SHIRLEY JANGLE

KED04 LP
ÉL-G TOUT PLOIE

KED03 LP
BAD STATISTICS STATIC

KED02* 2LP
ES SATEENKAARISUDELMA

KED01* LP
GREG MALCOLM SWIMMING IN IT

K060* LP
HELLVETE DE GEK

K059* 7 INCH
VARIOUS MEET THE
ARTISTS PHILLY ELITE

K058 LP
BEAR BONES, VALLÉE
LAY LOW DE DITH

K057* LP
KÖHN WE NEED MORE
SPACE IN THE COSMOS

K056 LP
IGNATZ III

K055 CD
RHYTHM FRED VAN HOVE
SECTION HEAR HERE NOW

K054* CD
KISS THE ANUS AN INTERLUDE TO
OF A BLACK CAT THE OUTERMOST

K053 CD/LP
IGNATZ II

K052 CD
TUK SHALLOW WATER
BLACKOUT

K051* LP
ROT L'ÉCURIE

K050* LP
SILVESTER SATANISCHE
ANFANG VREDE

K049* CD
IGNATZ S/T

K048* CD
KISS THE ANUS IF THE SKY FALLS
OF A BLACK CAT WE SHALL
CATCH LARKS

K047* CD
VARIOUS THIS PLACE
ARTISTS IS DREAMING

K046* DVD
KURT D'HAESELEER S*CKMYP

... *SOLD OUT

KRAAK EVENTS

23 NOV 14 15:00 OUDE KERK
SINT-AGATHE-BERCHEM

LP-VOORSTELLING

RAZEN (BE)
HELLVETE (BE)
RUDY VELGHE (BE)

09 DEC 14 SCHOOL OF ARTS
MIRYZAAL

A TRIBUTE TO ROBERT ASHLEY

TOM BUCKNER (US)
FLORIS VANHOOF (BE)
LIEVEN MARTENS MOANA (BE) &
FRANCESCO CAVALIERE (IT)

